sic reperitur in qualibet oratione ꝯposita. siue vera siue falsa Un̄ situs magis debitus est. q̇ mag᷒ occurrit intellectui ⁊ mag᷒ cōuenit dictōib᷒ ꝭm suos modos significandi ⁊ enunciandi. ⁊ ꝑ oppositum dr̄ oratō diuisa. Alio᷒ capit̄ spēaliter vt solum repitur in orōe composita falsa. ⁊ hoc mō est eoꝝ que debēt diuidi falsa vnio. ⁊ diuisio est componēdoꝝ falsa sepatō. ⁊ a compositōe vltimo modo dr̄ fallacia compositōis. cuius diffinitō patet in textu.

Ar Hec est composita. hō est aīal. ⁊ tn̄ diffinitō sibi nō conuenit. cum illa vnio p̄dicati cum subiecto sit vera. Dōm q̄ si capiat̄ compositō ꝓ vnione affirmatiua predicati cuꝫ subiecto. sic ē h̄ compositō. hō est aīal. sꝫ si capiat̄ ꝓ ordine ꝑtium ꝭm situꝫ magis debitū in orōe composita falsa. sic in proposito non est compositio.

Primus modus ꝓuenit ex eo q̄ aliquod dictū potest supponere ꝓ se toto vl̄ ꝓ parte sui. ⁊ ꝭm istum modum paralogisatur sic. Quēcunq; possibile ē ambulare. possibile ē q̄ ipse ambulet. sedentem possibile ē ambulare. ergo possibile ē q̄ sedēs ambulet: Ad hoc dicēduꝫ q̄ minor ē duplex. quia si hoc dictum sedenteꝫ ambulare supponit pro se toto huic predicato possibile ē. id est sedēs sedendo potest ambulare. tunc hec composita ē falsa: sicut etiam ē impossibile dicere q̄ sedens ambulet. si autem istud dictū supponat pro parte sui tūc ē diuisa ⁊ vera ⁊ nō sequitur cōclusio: ⁊ est sensus. sedentē possibile ē ambulare. id est sedēs nunc habꝫ potentiam vt postea ambulet. Et similit̄. quēcunq; ē possibile scribere possibile ē q̄ ipse scribat. non scribentem scribere ē possibile ergo possibile est q̄ non scribens scribat. Dicendum ē ad istum paralogismum sicut ad primum.

Hic Petrus his. quarto distinguit mōs hui᷒ fallacie. ⁊ diuiditur in duas ꝑticulas ꝭm q̄ duos ponit modos. ꝑmus satis abunde ponitur in lrā. Et ab aliquibus sic assignat̄ q̄ sit qn̄ vna detmīatō diuersimode d̄terminat suum determinabile. ⁊ cōtinet ille modus duos sub se. vn᷒ est quādo dictū potest supponere ꝓ se toto vl̄ ꝓ sua parte de quo textus ponit duo exempla Alius est quādo aliq̄ coniūctō potest copulare iter terminos aut inter ꝓpōes ꝭm quem sic paralogisat̄. oīe risibile vl̄ rudibile est asinus. sortes est rudibil̄ vel risibil̄. ergo sortes ē asinus Maior est duplex. quia hec determinatō vel pōt determinare risibile ⁊ rudibile tanq̄ ꝑtes vnius ꝓpōis. ⁊ tunc est cathegorica de disiūcto subiecto. vl̄ contingit iter terminos. ⁊ sic est composita falsa ⁊ bene sequitur conclusio. ⁊ est sensus maioris. oīe illud quod est risibile vl̄ rudibile est asinus. vl̄ sensus est. de quocūq; verum est dicere q̄ sit risibile vl̄ rudibile de illo verum est dicere q̄ sit asinus. sꝫ illi sensus sūt falsi Aut potest illa determinatō vl̄ determīare illa tanq̄ subiecta duarū ꝓpositōnum. ⁊ tunc est ꝓpō hypothetica disiunctiua. ⁊ tunc maior est diuisa vera. ⁊ nō sequitur ꝯclusio. sed committitur fall̄a ꝯpositōis. eo q̄ vel in maiore ⁊ minore determinat diuersa detminabilia Et sil̄r soluitur iste ꝑalogismus. quecūq; sūt duo ⁊ tria sūt duo ⁊ tria. sꝫ quinq; sūt duo ⁊ tria. ergo quiq; sūt duo ⁊ quinq; sunt tria. q᷒ minor est duplex. eo q̄ et pōt coniungere inter terminos vl̄ inter ꝓpōes. Si ꝑmū sic ē vera. sed nō sequitur cōclusio. q᷒ ibi et copulat inter ꝓpōnes Si scd̄m sic est diuisa falsa. ⁊ sequitur conclusio. sꝫ est magis fallacia diuisionis

Notādū Q᷒ sꝑ est fall̄a ꝯpositōis quādo arguit̄ a ꝓpōe vera de sensu diuiso ad ꝓpōem seu ꝯclusionē falsā de sensu ꝯposito. vt h̄. oīe possibile pōt esse verum. sedentē currere ē possibile. ḡ sedentē currere ē verum. Ubi minor est duplex. q᷒ possibile p̄t detminare hoc dictū sedētem currere acceptum ꝓ se toto. i. sub cōpositōe suarū ꝑtium. ⁊ sic ē ꝯposita falsa. q᷒ in ea ꝯiungūtur actus oppositi. vt sedere ⁊ āmbulare. ⁊ bn̄ sequit̄ ꝯclusio. Potest etiā determīare dictū ꝓ sua ꝑte. i. ꝓ materiali suo sub diuisione ꝑtiū. sic minor est diuisa v̄a. q᷒ valet istam. sedēti inest potētia āmbulādi. ⁊ nō sequit̄ cōclusio. sꝫ committitur fall̄a compositōis. q᷒ tūc arguit̄ a diuisa vera ad compositam falsam

Querit̄ Quid sit dictū supponere ꝓ se toto. ⁊ q̄d ꝓ sua ꝑte. Pro r̄nsione notādū. q̄ in illo dicto. sedētē ambulare sūt duo. s. materiale vt subiectū cui ꝯuenit sessio ⁊ formale. s. sessio vl̄ forma sededi. qn̄ ergo p̄dicatū dicti ꝯponit̄ cū dicto quo ad vtrūq;. s. q̄tū ad materiale. ⁊ formale. tūc est enūciatō modal̄ ꝯposita. ⁊ dictū supponit ꝓ se toto. Si vero p̄dicatū dicti attribuat̄ dicto q̄tum ad materiale soluꝫ. ⁊ diuidatur ab eo ꝭm formale ipius. tūc orō dicitur diuisa. ⁊ dict..m supponit pro parte sua. ⁊ in isto sensu illa est vera. sedentem ambulare ē possibile. Et hoc idem solet dici sub alijs verb̄ qn̄ predicatum conuenit dicto ꝭm potētiā ⁊ actū sil̄. tūc dictum supponit ꝓ se toto. sꝫ quodo ꝯuenit sibi ꝭm potētiā ⁊ nō ꝭm actū supponit ꝓ sua ꝑte.

Arguit̄ Primus modus huius fallacie ē quando dictum potest supponere ꝓ se toto. vel pro parte sua. sꝫ quādo coniunctō coniungit inter orationes aut inter propositiones nullum est dictum supponens ꝓ parte vl̄ ꝓ toto. ergo tales paralogismi non possunt ibi comprehēdi Dicendum q̄ propter hoc motiuum beat᷒ Thomas in suis fallacijs ponit duos modos. qui tam̄ hic comprehendi possunt sub primo. quia Petr᷒ hispan᷒ vult q̄ tunc est ꝑmus modus hui᷒ fallacie quādo vna determinatō diuersimode determinat suum detminabile. ⁊ hoc fit dupl̄r vt dictū est

Secūdus modus prouenit ex eo q̄ aliqua determinatō pōt referri ad diuersa Et penes istum modum paralogisatur sic. quicunq; scit litteras nunc didicit eas. sed iste antiquus grammaticus scit litteras. ḡ nūc didicit eas. Dicendū q̄ maior ē duplex: q᷒ hec determinatō nūc potest determinare h̄ verbum didicit. sic est composita ⁊ falsa: et sequitur conclusio. vl̄ pōt d̄terminare hoc

TECHNISCHE UNIVERSITÄT DARMSTADT
http://tudigit.ulb.tu-darmstadt.de/show/inc-iv-222/0256
Universitäts- und Landesbibliothek Darmstadt
gefördert durch die DFG